

ЕДИНСТВЕНАТА

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The One*

Copyright © 2014 by Kiera Cass

All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1290-9

ПЪРВА ГЛАВА

Този път се намирахме в Банкетния салон, изтърпявайки поредния урок по поведение и етикет, когато тухлите ни връхлетяха през прозореца. Елиз незабавно се хвърли на земята и запълзя към страничната врата с хленчене. Селест изпищя оглушително и се втурна към дъното на салона, изплъзвайки се на косъм от пороя счупени стъкла. Крис ме дръпна за ръката и двете хукнахме рамо до рамо към изхода.

– Побързайте, дами! – изкрещя Силвия.

До няколко секунди стражите вече се бяха наредили край прозорците и стреляха, а залповете на оръжията им отекваха в ушите ми, докато бягах, спасявайки живота си. Независимо от това дали ни атакуваха с пушки, или с камъни, всеки, проявил и най-беглата агресия на територията на двореца, щеше да намери смъртта си. Търпението на краля се беше изчерпало до последната капка.

– Ужасно е да тичаш с тези обувки – измърмори Крис, провесила през една ръка воалите на роклята си, докато

очите ѝ не се откъсваха от дъното на коридора.

– На една от двете ни ще ѝ се наложи да свиква с всичко това – заяви задъхано Селест.

Врътнах очи.

– Ако съм аз, ще нося кецове всеки ден. Вече ми дойде до гуша.

– По-малко приказки, повече движение! – нахока ни Силвия.

– Как ще слезем до скривалището от тук? – попита Елиз.

– А какво ще стане с Максън? – загрижи се Крис, останала без дъх.

Силвия не ѝ даде отговор. Последвахме я през лабиринт от коридори, в търсене на прохода към подземния етаж, докато страж след страж профучаваха край нас в обратната посока. Възхищавах се на мъжеството им, на неустрашимостта, нужна да хукнат *към* опасността в името на други хора.

Всичките бяха напълно неотличими един от друг, докато чифт зелени очи не се впи в моите. Аспен не изглеждаше уплашен, не изглеждаше дори изненадан. Просто беше възникнало усложнение и той отиваше да го коригира. Такъв си беше по природа.

Погледите ни се срещнаха за част от секундата, но и толкова стигаше. Такива бяха отношенията ни с Аспен. И без думи можех да му кажа: *Бъди нащрек и се пази. А той безмълвно отговаряше: Не ме мисли, грижи се за себе си.*

Макар и да нямах никакви притеснения около неизказаното, положението беше коренно различно с изреченото на глас помежду ни. Последният ни разговор не беше минал особено гладко. Канех се да напусна двореца и го бях помолила да ми даде време, за да преглътна

случилото се по време на Избора. В крайна сметка останах, но така и не му дадох обяснение защо.

Може би търпението му към мен се изчерпваше, а и способността му да вижда само доброто в действията ми също беше на път да пресъхне. Все някак трябваше да намеря решение на проблема. Не виждах живота си без Аспен. Дори сега, когато се надявах Максън да избере мен, не можех да си представя света без Аспен.

– Ето го! – извика Силвия, побутвайки скрития в стената панел.

Тръгнахме надолу по стълбището, водени от Елиз и Силвия.

– По дяволите, Елиз, ускори крачката! – кипна Селест. Очаквах да ѝ се ядосам за припряността, но така или иначе, в главите на всички ни се въртеше едно и също нещо.

Докато потъвахме все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака, опитах да се примиря с факта, че пак щяхме да пропилием часове наред, спотаени като мишки. Крачехме надолу, заглушавайки със стъпките си виковете над главите ни, докато силен мъжки глас не прокънтя от върха на стълбището.

– Спрете!

Двете с Крис се обърнахме заедно и очите ни лека-полека разпознаха униформата.

– Почакайте – провикна се тя към момичетата под нас. – Това е страж.

Всички спряхме задъхани на местата си. Когато най-накрая ни достигна, стражът също дишаше учестено.

– Простете, дами. Бунтовниците избягаха още при началната стрелба. Явно днес не им е било до сражения.

Силвия позаглади с длани дрехите си и отвърна от наше име:

– Овладеяна ли е ситуацията според краля? Ако не, излагате всички тези момичета на заплахата.

– Стражевият командир отмени тревогата. Сигурен съм, че Негово Величество...

– Нямате право да говорите от името на краля. Хайде, дами, продължаваме надолу.

– Сериозно ли говориш? – удивих се аз. – Искаш да се скрием в онази дупка без причина?

Тя впи в мен поглед, способен да спре дори бунтовник, и аз затворих уста. Между двете ни със Силвия се бе зародило един вид приятелство, тъй като с допълнителните си уроци несъзнателно ми бе помогнала да се разсея от драмите покрай Максън и Аспен. След скромния ми изблик по време на осведомителния бюлетин преди няколко дена отношенията ни като че ли се бяха сринали. Тя се обърна към стража и продължи:

– Представете ни официална заповед от краля и ще напуснем скривалището. Не спирайте, дами!

Двамата със стража си разменихме гневни погледи и всеки продължи по пътя си.

Силвия не прояви абсолютно никакво разкаяние, когато двайсетина минути по-късно ни навести друг страж с уверението, че е безопасно да излезем от подземието.

Бях толкова ядосана заради цялата тази безсмислица, че дори не изчаках Силвия и другите момичета. Изкачих стълбището, озовавайки се на първия етаж, и продължих към стаята си с обувки в ръце. Прислужничките ми ги нямаше, но на леглото ме чакаше малък сребърен поднос с хартиен плик отгоре.

Моментално разпознах почерка на Мей и разкъсах плика, жадно поглъщайки думите на сестричката си.

Ами,

Станахме лели! Астра е свършена. Ще ми се да беше тук, за да се запознаете лично, но всички знаем колко е важно да си в двореца точно сега. Смяташ ли, че ще успеем да прекараме Коледа заедно? Не си толкова далеч! Отивам да помагам на Кена и Джеймс. Не мога да повярвам каква красавица си имат! Изпращам ти снимка. Обичаме те!

Мей

Извадих гланцираната снимка от плика. Цялото ми семейство присъстваше, с изключение на Кота и на мен самата. Джеймс, съпругът на Кена, беше застанал над жена си и дъщеричката им с широка усмивка и подпухнали от плач очи. Кена седеше с изпънат гръб в леглото, гушнала мъничко розово вързопче; по лицето ѝ се четяха равни дози доволство и изтощение. Мама и татко сияеха от гордост, а вълнението на Мей и Джерад направи струеше от хартията на снимката. Естествено, че Кота не беше намерил време да отиде – все пак нямаше да извлече никаква изгода от това си посещение. Но поне аз трябваше да съм там.

А не бях.

Бях в двореца. И понякога дори не разбирах защо. Максън продължаваше да се вижда с Крис, дори след всички усилия, които беше положил, за да ме задържи. Бунтовниците безпощадно нарушаваха спокойствието ни от външна страна, а зад стените на двореца коравосърдечните думи на краля бяха съумели да нанесат не по-малка щета върху самоувереността ми. През цялото това време Аспен се навърташе край мен, принуждавай-

ки ме да пазя тайната ни. Отгоре на всичко камерите изскачаха зад всеки ъгъл и грабеха късчета от живота ни, за да забавляват народа. Не стига че отвсякъде ме притискаха към стената, ами и пропусках моментите, които винаги бях смятала за най-значими.

Преглътнах гневните си сълзи. Беше ми омръзнало да плача.

За това преминах на режим „планиране“. Единственият начин да въдворя ред беше да сложа край на Избора.

Макар че продължавах да поставям под съмнение готовността си да стана следващата принцеса, дори за момент не се съмнявах, че искам да споделя живота си с Максън. А нямаше как да го постигна, ако просто бездействах и чаках всичко да се случи от само себе си. В съзнанието ми изникна последният ми разговор с краля и закръстосвах нервно из стаята в очакване на прислужничките ми.

Едва дишах, така че хич не ми беше до ядене. Но жертвата щеше да си струва. Налагаше се да постигна някакво развитие, и то час по-скоро. По думи на краля, останалите момичета правеха всякакви опити за сближаване с Максън – физическо сближаване, а Негово Величество ме беше уверил, че съм твърде неугледна, за да ги надмина в това отношение.

И сякаш връзката ми с Максън не беше достатъчно оплетена, трябваше да намеря начин да си възвърна доверието му. А не знаех дали от мен се искаше да задавам повече въпроси, или да престана с тях изцяло. Макар да бях сравнително сигурна, че не беше стигнал далеч във физическите си взаимоотношения с другите момичета, не успявах да укротя въображението си. Никога не се

бях опитвала да го съблазня – общо взето, всеки интимен момент, който бяхме преживели с Максън, се беше състоял непреднамерено, но нещо ме караше да се мисля, че проявих ли целеустременост, щях да му дам да разбере, че изпитвах към него влечение, не по-малко от това на останалите момичета.

Поех си дълбоко въздух, вирнах брадичка и влязох в трапезарията. Умишлено закъснях с минута-две, надявайки се, че всички ще са заели местата си край масите. Оказах се права. Но реакцията на околните надхвърли очакванията ми.

Направих реверанс, подвивайки крак, така че цепката на роклята ми да се отвори чак до бедрото ми. Тази вечер роклята ми беше виненочервена, без презрамки и с почти изцяло гол гръб, дори имах някакви съмнения, че прислужничките ми бяха използвали магия, за да я закрепят върху тялото ми. Като се изправих, впих поглед в Максън, който беше спрял да дъвче. Някой дори изпусна вилицата си на земята.

Сведох поглед, отправих се към мястото си и седнах до Крис.

– Америка, какво си въобразяваш? – изшушука тя.

Килнах глава в нейна посока.

– Моля? – отвърнах, преструвайки се на объркана.

Тя остави вилицата си на масата и погледите ни се срещнаха.

– Приличаш на уличница.

– Е, ти пък приличаш на завистница.

Явно бях уцелила десетката, защото Крис се поизчерви, преди да се обърне към чинията си. Аз самата хапнах съвсем малко, понеже стомахът ми се беше свил на топка. Докато ни сервираха десерта, реших, че вече няма смисъл да се правя на разсеяна, а като обърнах очи към

Максън, го заварих да ме гледа, както и се бях надявала. Той незабавно се пресегна и подръпна ухото си, а аз отвърнах на знака му с престорена скромност. Веднага отправих поглед към крал Кларксън, мъчейки се да възпра напирашката по устните ми усмивка. Видимо бях успяла да го вбеся – поредният трик, който съумявах да практикувам безнаказано.

Станах от масата първа, предоставяйки на Максън възможност да се полюбува на голия ми гръб, и напуснах трапезарията с елегантни стъпки. Затворих вратата на стаята си и побързах да сваля ципа на роклята, нетърпелива да си поема дъх.

– Как мина? – полюбопитства Мери, притичвайки до мен.

– Май успех да му завъртя главата. Както и тези на всички останали.

Луси изписука радостно, а Ан дойде да помогне на Мери.

– Ние ще я крепим. Вие се поразходите малко – нареди ми тя, а аз се подчиних. – Очаквате ли го тази вечер?

– Да. Не мога да кажа кога, но несъмнено ще дойде. – Седнах в края на леглото, скръствайки ръце върху корева си, за да прикрепям роклята.

Ан ме погледна с тъжна гримаса.

– Съжалявам, че ще ви стяга още няколко часа. Но повярвайте ми, струва си.

Усмихнах ѝ се в опит да я уверя, че нямам против да потърпя малко болка. Бях казала на прислужничките си, че държа да привлече вниманието на Максън. Не им бях споменала обаче за надеждата си в най-скоро време творението им да се озове на пода.

– Искате ли да ви правим компания, докато пристигне? – предложи Луси, преливаща от въодушевление.

– Не, просто ми помогнете да вдигна ципа. Трябва да попремисля някои неща – отвърнах аз и станах от леглото.

Мери хвана машинката на ципа.

– Поемете си въздух, госпожице. – Подчиних се, а докато ме пристягаха в роклята, се усетих като войник, тръгнал към бойното поле. Доспехите ми бяха малко по-различни, но замисълът беше същият.

Тази вечер ми предстоеше да поваля един мъж.

ВТОРА ГЛАВА

Отворих вратите към балкона, позволявайки на вечерния въздух да освежи стаята ми с благоуханията си. Макар и декемврийски, полъхът на вятъра погъделичка съвсем нежно кожата ми. Вече изобщо не ни допускаха навън, не и без стражи наоколо, така че трябваше да се задоволя с толкова.

Развихрих се из стаята и запалих няколко свещи в опит да ѝ вдъхна малко уют. Когато на вратата се почука, духнах кибритената клечка, стрелнах се към леглото с книга в ръка и разпилях полите на роклята си край себе си. *О, да, Максън, винаги изглеждам така, докато чета.*

– Влез – казах с едва доловим глас.

Когато Максън отвори вратата, вдигнах леко глава, улавяйки почудата му при вида на смътно осветената стая. Най-накрая погледът му стигна до мен и се плъзна по разголени ми крак.

– Ето те и теб – пророних, затворих книгата и станах да го посрещна.

Той бутна вратата след себе си и закричи към мен, ог-

леждайки с интерес извивките на тялото ми.

– Исках да ти кажа, че изглеждаш ослепително тази вечер.

Отметнах част от косата си през рамо.

– А, харесваш роклята ми, значи? Нищо особено, седеше си в дъното на гардероба ми.

– Радвам се, че си я извадила.

Преплетох пръсти с неговите.

– Ела да поседнеш до мен. Напоследък не се виждаме особено често.

Той въздъхна и ме последва.

– Съжалявам. Положението е леко напрегнато, от както загубихме толкова хора при онова нападение на бунтовниците, а знаеш какъв е баща ми. Изпратихме няколко стражи да пазят семействата ви и въоръжените ни сили са доста по-малобройни от обичайното. Освен това кралят ме притиска да сложа край на Избора, но аз отстоявам позицията си. Държа да обмисля добре нещата.

Седнахме на крайчеца на леглото и аз се намърдах близо до него.

– Разбира се. Все пак контролът трябва да е в твои ръце.

Той кимна.

– Именно. Съзнавам, че го казвам за хиляден път, но се побърквам, когато някой цели да ми окаже натиск.

Нацупих леко устни.

– Знам.

Той замълча и лицето му придоби неразгадаемо изражение. Чудех се как да придвижва нещата напред, без да му се сторя натрапчива, но просто няхах опит в провокирането на романтични моменти.

– Навярно ще прозвучи глупаво, но днес прислуж-

ничките ми сложиха нов парфюм, та се питах дали не е твърде силен? – подхвърлих и килнах глава на една страна, за да се наведе и помирише шията ми.

Той се доближи до мен, докосвайки с носа си чувствително кътче от кожата ми.

– Не, скъпа, прекрасен е – пророни с устни до извивката на рамото ми. После ги долепи до кожата ми. Аз преглътнах и опитах да се съсредоточа. Трябваше да имам поне някакъв контрол над ситуацията.

– Радвам се, че ти допада. Много ми липсваше.

Усетих как ръката му се плъзва по голия ми гръб и моментално сведох лице. Той стоеше насреща ми, приковал очи в моите, а устните ни се намираха едва на милиметри разстояние.

– Колко много ти липсвах? – прошепна той.

Втораченият му поглед, комбиниран с ниския тембър на гласа му, играеше причудливи игри с ритъма на сърцето ми.

– Толкова много – прошепнах в отговор. – Толкова, толкова много.

Приведох се напред, жадувайки устните му. Максън, уверен както винаги, ме придърпа към себе си с една ръка, а другата зарови в косите ми. Тялото ми копнееше да се слее с целувката му, но роклята ме възпираше. В следващия момент, внезапно изтръгната от унеса, си спомних плана си.

Плъзнах пръсти по ръцете на Максън и ги насочих назад към ципа на роклята ми с надеждата, че този стимул ще му е достатъчен.

Ръцете му се задържаха там за момент и тъкмо щях да го подканя да сваля ципа, когато той избухна в смях.

Острият звук ме отрезви за част от секундата.

– Кое ти е толкова смешно? – попитах ужасена, мъ-

чейки се да измисля по-незабележим начин да проверя дъха си.

– От всичките ти постъпки до момента тази е най-развлекателна! – каза Максън, прегъвайки се надве от смях, и плесна с ръка коляното си.

– Моля?

Той ме целуна силно по челото.

– Винаги съм се питал какъв ли ще е първият ти опит.

– И отново прихна да се смее. – Извинявай, трябва да вървя. – Дори по стойката му си личеше, че се забавлява.

– Ще се видим сутринта.

После си тръгна. Просто си тръгна!

Аз останах на леглото... безкрайно унижена. Какво ме беше накарало да си мисля, че планът ми ще проработи? Максън може и да не знаеше всичко за мен, но поне беше наясно с характера ми – а такова поведение... просто не беше в мой стил.

Сведох поглед към абсурдната си рокля. Безспорно бях прекалила. Дори Селест не би си позволила такова нещо. Прическата ми беше твърде съвършена, гримът ми – твърде тежък. Максън бе знаел какво целя още от мига, в който беше прекрачил прага ми. Въздъхнах и се заех да духам свещите из стаята, чудейки се как ли щях го да погледна в очите на следващия ден.

ТРЕТА ГЛАВА

Обмислях дали да не оплача от стомашен вирус. Или от жестоко главоболие. Или пък от пристъп на паника. Каквото и да е, само и само да се спася от закуска.

После се сетих за Максън и за това колко често му се налагаше да посреща храбро трудностите. Само че аз не бях особено добра в това. И все пак намерех ли сили поне да сляза в трапезарията, да отчетя присъствие, може би щеше да ми опрости част от вината.

С надеждата да залича поне малко от случилото се предишната вечер помолих прислужничките да ме облекат във възможно най-скромната рокля, която имах. Явно молбата ми им подсказа, че няма смисъл да разпитват за снощи. Деколтето на днешната ми рокля беше малко по-високо от типа, който бях свикнала да нося в топлото анджелиско време, а ръкавите ѝ стигаха почти до лактите ми. Платът ѝ беше с пъстър и ведър десен – пълна противоположност на прелъстителното винено-червено от миналата вечер.

Едва се осмелих да погледна към Максън, като влязох

в трапезарията, но поне извървах пътя до мястото си с гордо вдигната глава.

Когато най-сетне се престраших да надникна в негова посока, го заварих да ме гледа усмихнат до уши. Дори ми намигна, дъвчейки закуската си, а аз отново наведох глава, уж съсредоточена в превъзходния киш пред себе си.

– Радвам се, че поне днес си решила да облечеш нормални дрехи – изплю Крис.

– Аз пък се радвам, че си в такова цветущо настроение.

– Какво, за бога, те прихваща? – изсъска тя.

Чувствах се толкова потисната, че нямах сили да споря.

– Днес не ми е до това, Крис. Просто ме остави на мира.

В първия момент ми се стори готова да отвърне на удара, но явно сметна, че няма какво да спечели. Затова просто изопна гръб и продължи със закуската си. Ако бях постигнала поне минимален успех предишната нощ, постъпката ми щеше да е оправдана; при това положение обаче не можех дори да се преструвам на горда.

Рискувах да хвърля втори поглед към Максън и забелязах, че макар този път да не ме гледаше, по лицето му продължаваше да играе следа от самодоволство, докато чупеше с вилица от киша си. Не можех да търпя повече. Нямах намерение да прекарам цял ден така. Тъкмо се канех да залитна или да се хвана за корема, или да изимитирам друг вид неразположение, само и само да се измъкна от трапезарията, когато през вратата влезе един от главните слуги. Носеше писмо върху сребърен поднос и се поклони пред крал Кларксън, преди да го остави на масата пред него.

Кралят взе писмото и го прочете набързо.

– Проклети французи – измърмори той. – Извинявай, Амбърли, май ще ми се наложи да напусна двореца до час.

– Поредното недоразумение по търговския договор? – поинтересува се дискретно тя.

– Да. Мислех си, че сме уредили въпроса още преди месеци. Този път трябва да подходим твърдо. – Кралят стана, хвърли салфетката в чинията си и се запъти към вратата.

– Татко! – провикна се след него Максън, скачайки на крака. – Не е ли редно и аз да присъствам?

И на мен самата ми се стори странно, че кралят не беше сгълчал сина си да го последва, понеже обикновено така се разпореждаше. Вместо това отпрати студен поглед към Максън и заяви с рязък глас:

– Когато си готов да се държиш както подобава на един крал, тогава ще имаш пръст в кралските работи. – Без да каже и дума повече, баща му напусна залата.

Максън остана като ужилен за момент, шокиран и засрамен от решението на баща си да го нападне на всеослушание. После седна на мястото си и се обърна към кралицата:

– Не че имах особено желание да се кача на този самолет, ако трябва да съм откровен – пошегува се той в опит да разсее напрежението. Майка му се усмихна, както, разбира се, и се очакваше от нейна страна, а всички останали извърнахме погледи.

Като довършиха закуската си, другите момичета се отправиха към Дамския салон. В трапезарията останахме само аз, Максън и Елиз. Дватама с Максън се спогледахме и подръпнахме ушите си едновременно, после се усмигнахме. Когато Елиз най-накрая излезе, с него се срещнахме по средата на залата, необезпокоявани от фак-

та, че прислужничките и келнерите почистваха масите покрай нас.

– Аз съм виновна, че няма да те вземе със себе си – казах горестно.

– Вероятно – подразни ме той. – Повярвай ми, това не е първият път, в който се опитва да ме сложи на мястото ми, а и в главата му се въртят милион причини, поради които смята, че така трябва. Няма да се учудя, ако единственият му мотив този път е чиста злоба. Не иска да губи властта си, а колкото по-близо съм до избора на съпруга, толкова по-скоро ще се случи това. Но и двамата знаем, че никога няма да се откаже напълно от господството си.

– Май е най-разумно да ме изпратиш вкъщи. Убедена съм, че няма да ти позволи да избереш мен. – Все още не му бях разказала за случая, в който кралят ме беше причакал в коридора и ме беше заплашил, след като Максън бе настоял да ме задържат в двореца. Крал Кларксън ме беше предупредил да държа езика зад зъбите си, а не исках да го гневя. В същото време ненавиждах факта, че трябваше да пазя разговора ни в тайна от Максън.

– Пък и – подхванах, скръствайки ръце, – едва ли имаш особено желание да ме държиш тук след снощното ми изпълнение.

Той прехапа устни.

– Извинявай, че се разсмях, но нима можех да постъпя другояче.

– Аз лично имах доста идеи – измърморих под носа си, все още засрамена от неуспешния си опит да го съблазня. – Чувствам се толкова глупаво. – Скрих лице в дланите си.

– Стига – отвърна гальовно той и ме придърпа в обятията си. – Вярвай ми, изкушението беше огромно, но

ти просто не си такава момиче.

– А не трябва ли да бъда? Не трябва ли и това да е част от взаимоотношенията ни? – простенах в гърдите му.

– Не си ли спомняш онази нощ в тайната стаичка? – каза той с тих глас.

– Да, но тогава се сбогувахме.

– И какво сбогуване само!

Дръпнах се от него и го шляпнах закачливо с ръка. Той се изкиска, доволен, че е разсеял безспокойствието ми.

– Да забравим за случилото се – предложих аз.

– Дадено – съгласи се той. – Освен това двамата с теб си имаме друга работа.

– Така ли?

– Да. Тъй като баща ми ще отсъства от двореца, моментът ще е удачен да поразмърдаме мозъците си.

– Добре – съгласих се, развълнувана от факта, че щях да участвам в лично наше начинание.

Той въздъхна, а мистериозният му план започваше да ме изправя на нокти.

– Права си за едно. Татко не те одобрява за моя съпруга. Но може и да се пречупи, ако успеем да постигнем нещото, което съм си наумил.

– И какво е то?

– Трябва да те превърнем в любимката на народа.

Аз врътнах очи.

– По *това* ли смяташ да работим? Максън, непостижимо е. След като опитах да спася Марли, се натъкнах на една анкета в списанието на Селест. Народът не може да ме понася.

– Възгледите се менят. Не позволявай на един-единствен момент да срине самочувствието ти.

Все още няхах вяра, че ще се получи, но какво можем

да му кажа? Ако това беше единственият ми шанс, трябваше поне да опитам.

– Добре – съгласих се. – Но слушай ми думата... нищо няма да се получи.

Той се усмихна дяволито, придърпа ме към себе си и ми подари дълга, бавна целувка.

– Аз пък ти казвам, че ще се получи.